

1. Men se på blomansgossar, hur raskt de tom-  
 ma hem, för alla wader tidor så raka de om  
 dem, för att de i så raska och ha ett buntigt  
 2. En blomman i ordbrer får ofta så till rots,  
 Ar wat om sinna tidor samt fallan gå till tofs,  
 Da tånter han på tidan sin: ad, om du wore  
 här, ad skulle du så wadma mig och tosta mina  
 tidri: Sing saluare! och tosta mina tidri: :  
 3. En landman han pöler sin åter och sin dug,  
 Ar attonen påtommer, så går han i sin lög,  
 Men fadars de fofarande, som pöla bösjan bla,  
 För fallan så de sefna, men allid flara så. Sing  
 saluare! Men allid flara så. :  
 4. Men se på blomansgossar, hur raskt de tom-  
 ma hem, för alla wader tidor så raka de om  
 dem, för att de i så raska och ha ett buntigt

**Sjömans-Visa**  
**Den Andra:**

16. Men brad gör betz Joh! gaffen span  
 langar flint den laken, som tråder tidorna.  
 span ej på flanten gubter, Men offerat alla tiber  
 Ett guld på tidorna.  
 17. Trifft lit ar blomans lara! Ett glas till  
 tidans dra: Din fläl, du sagta mot! Men bort  
 med sang och lura — Smbord, på hwar sin fru-  
 ra, Ar lit med flom och flö!

GS 913 **Sej mycket märkwärdiga**  
**Sjömans- och Kärleks-**  
**Wisor;**

- Den Första.
- Uddeles nu Sjömanswisa.
- Ar en "Wuffedej-gast."
- Hej! hwad ar wårde att sörja? x.
- Den Andra,
- Sjömans-Wisa.
- Når gossarna ta hyra på steyp som skall gå ut, x.
- Den Tredje.
- Flickorna och Sjömännen.
- Wälkommen, wälkommen, du Swenste sjöman! x.
- Den Fjerde.
- Sjömans-Wisa, Känd i orten.
- Eå komma wi från Spanien, x.
- Den Femte.
- Elis affled till Robert.
- Ar Robert, gryn ar stlana's smärta, x.
- Den Sjette.
- Roberts affled till Elis.
- Elis! din trogna Roberts plågor x.



Trykt hos Ströhm & Gröber Berlin 1853.  
 Pris 3 R.

1. Men se på blomansgossar, hur raskt de tom-  
 ma hem, för alla wader tidor så raka de om  
 dem, för att de i så raska och ha ett buntigt  
 2. En blomman i ordbrer får ofta så till rots,  
 Ar wat om sinna tidor samt fallan gå till tofs,  
 Da tånter han på tidan sin: ad, om du wore  
 här, ad skulle du så wadma mig och tosta mina  
 tidri: Sing saluare! och tosta mina tidri: :  
 3. En landman han pöler sin åter och sin dug,  
 Ar attonen påtommer, så går han i sin lög,  
 Men fadars de fofarande, som pöla bösjan bla,  
 För fallan så de sefna, men allid flara så. Sing  
 saluare! Men allid flara så. :  
 4. Men se på blomansgossar, hur raskt de tom-  
 ma hem, för alla wader tidor så raka de om  
 dem, för att de i så raska och ha ett buntigt

**Sjömans-Visa**  
**Den Tredje:**

1. Men se på blomansgossar, hur raskt de tom-  
 ma hem, för alla wader tidor så raka de om  
 dem, för att de i så raska och ha ett buntigt  
 2. En blomman i ordbrer får ofta så till rots,  
 Ar wat om sinna tidor samt fallan gå till tofs,  
 Da tånter han på tidan sin: ad, om du wore  
 här, ad skulle du så wadma mig och tosta mina  
 tidri: Sing saluare! och tosta mina tidri: :  
 3. En landman han pöler sin åter och sin dug,  
 Ar attonen påtommer, så går han i sin lög,  
 Men fadars de fofarande, som pöla bösjan bla,  
 För fallan så de sefna, men allid flara så. Sing  
 saluare! Men allid flara så. :  
 4. Men se på blomansgossar, hur raskt de tom-  
 ma hem, för alla wader tidor så raka de om  
 dem, för att de i så raska och ha ett buntigt



15. Du ljufva minne, hafsa Att bibeerna fram-  
 latta, Så nekter annu tänst! Embord jag gid före-  
 ning, Säg kunnat mitt gvarter.  
 af: vid dagens bruning, Med bultet fullt af dy-  
 log — men resten ständt ej, gaffar! er. Säg  
 14. Förvandad stod nu gäffen — Och stidan  
 mer, af siben war.  
 och till det stiner, Och solens små gardiner, Med  
 brig maten Till hett jag stadat har. Ut gud-  
 13. Snart sid ut i hus i salen, Men annu at-  
 ter. — Säg, postar! hvar war glad?  
 rigeln från hon stuter, Min hand i sin hon su-  
 len på sin panna Sitt andra "kom" hon sad? Och  
 12. Stamför en port ut i kanna — Med glad-  
 Säg tvätt gör högerom.  
 tat stid i barmen — Med prisen under armen  
 ej kan döja, Men bittar stida: "kom" Och bier-  
 11. Säg ber nu ömt så följa — Hon rodnar  
 Säg baten hastigt stut.  
 hur tiden hastar — Men då en stund ut i kastar  
 jag henne fattar, Säg nytt ut i dansa ut. Gud wet  
 10. Hon stingar, brider, strattar, Och stuf-  
 hvad som fang.  
 te smatt lovertar Och henne inmitterar Att brida  
 hen ide tiger Med loford för min dans. Säg li-  
 9. Men dansen stös. Hon niger Och stuf-  
 jag sett, min ställ!  
 hjerat pida! Säg n riggen uppå stida Säg stupa  
 8. Säg tro, de danser piger De dansa at en  
 stidan bittar: "bra!"  
 brann vinden, Ut gjorde fart som vinden, Och  
 tonföjen S dansens ringlar bra! Säg! purpurd-  
 den



Den Första:

Udeles nu Sjömans-Wisa.

At en "Muffedej-gast."

Melodi: "Hwad glada, muntra nöjen" oc.

1. Hej! hwad är wärdt att sörja? En klunk, sen  
 will jag börja Berätta lite smatt Om resan och  
 om lifwet, Om tösen — det är gifwet! Krabater,  
 hören blott.  
 2. Från staden och des narrar Wi gick, med  
 plank och sparrar, Till sjö med präktig bris.  
 Till Köbenhavn wi hasta Att warorna upplasta,  
 Begrips! på wanligt wis.  
 3. Ratsch! lasten slög ur stutan, Och "gubben"  
 i kajutan Afräkning ger of brädt; Sen hasta wi  
 "från bore", Att uti "byen" store Se hwad som  
 fanns för godt.  
 4. Ett muntert, trefligt gille War hwad wi  
 hafwa wille, Med dans och flickor små; Stopp!  
 hör musiken klingar! Jag tror det werte wingar  
 Wid axlarna. Rätt så!  
 5. "En mar!" — och in wi slippa; Se flickor-  
 na de trippa S dansens glada ring! Lågg bi, du  
 pige lilla! Mens än orkestern drillar, Wi länsa  
 hwarfwet kring!  
 6. På gungand' golf wi swänga; På fjedrar  
 tiljor hänga, Att ge en bättre stuns. Med för-  
 lig wind i nacken, Jag trampade med klacken Mång'  
 tungrodd danser "K u n s."  
 7. Ejoh, postar! Det war mojen, Att trefliga

Robert, gynn at stillnans smärta, Ständt  
 Elis den sista trolst, Och tyd des ömma,  
 Elis affsed till Robert.  
 Den Femte:

1. Säg komma ut från Spanien, ber ut hafwa  
 walt, Så räddas ut på det stormiga haf, Det  
 blåser upp ett wader, si så fästigt och grott, Att  
 alla ut tänkte det skulle gå öfwer stur.  
 2. Ut hören, S berrat och Sull-inspektör, War  
 det regnar och blåser då går ut hem till mor, Säg  
 i förhunn och titta, at så rådd att bli walt, Och  
 sminen uppå stigen de grönna berat.  
 3. Ut hören, S Wönder och Zandman ibland,  
 War ut sitta hem i spisen och fundera sy fram,  
 De stappa de komma, se stappa de gå, Ut  
 tänken nog mera, an en stoman förtär.  
 4. Men kommen S till sjö, se då stä ut i  
 se War det regnar och blåser och bruser ut i  
 Wiga bramsfegel, upp och restar, lågga stidbulten  
 på; S! då stä ut i se brad en stoman förtär.  
 5. Ut tänka wäl en stoman förtänar ut i  
 lart Med ett spund ut i manaden han stä sig i  
 natt Med bla stadsstada och stidnast bertill, Och  
 stoda uppå stidan — tom, brida hvar som will!  
 6. War resan at stut, då at allting förglömt,  
 Da betala ut på ställaren för butiken ut i ha tömt.  
 Red ett glas ut i war hand och en stida i wad  
 mun, Så stung ut ut i lustigt hwarandaste stoman.

Sjömans-Wisa, fänd i orten.

Den Sjette:

sorgsna hjerta Annu en gång intill ditt bröst.  
 Snart du till andra land förswinner, Dit stränga  
 pligter kalla dig, Så fort, att jag knappt ropa  
 hinner: Du älskade, förglöm ej mig!  
 2. Naturen all sin skönhet saknar, Sen du mig  
 öfwer gifwit har; Jag finner, då jag sorgsen wak-  
 nar, Ej lunden grön, ej himlen klar, Ej foglarne  
 ge swar i lunden, Som fordom, då jag sjöng för  
 dig, Ej näktergaln wid midnattstunden Med mig  
 hörs sucka: glöm ej mig!  
 3. Glöm ej din wän i dessa dalar, För dig  
 hon gerna glömmet sig, Som, heldre än i nöjets  
 salar, Gick i en enslig wä med dig. På dig  
 mitt öga, ljuf betaget, Med öm förtjusning fäst  
 sig, Och hjertat, i sitt hepp bedraget, Förblöder  
 om du glömmet mig.  
 4. Då nöjets trolblick dig berusar, Tänk, Ro-  
 bert, då en gång på mig! Då dig en skönare för-  
 tjusar, Glöm ej wär sällhets flydda tid. O, mät-  
 te windens susning föra Sfrån min lugna kofas  
 stig En sakta hwiskning till ditt öra: Du älskade,  
 förglöm ej mig!  
 5. Då sköna tårnor dig omswäfwä, Glöm ej  
 din sorgsna flicka här, Som ej sin fruktan mäl-  
 tar qwäfwä, Ty man är swag då man är kär.  
 Du bör ej dela hennes smärta: Hon lider gerna  
 den för dig! Men lek ej med ett säradt hjerta,  
 Och, fastän lycklig — glöm ej mig!

Den Sjette:

Roberts affsed till Elis.

Elis! din trogne Roberts plågor Wid affsedstun-  
 den nått sin höjd: Snom mig brusa qualens wä-